

Thay Thế

Contents

Thay Thế	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3 - End	6

Thay Thế

Giới thiệu

Tác giả: Đinh Mặc Editor: Pim Thể loại: Hiện đại Tình trạng sáng tác: Đã hoàn Raw: Rabbitlyn El

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thay-the>

1. Chương 1

Lúc tỉnh lại, anh đang nằm trên giường bệnh, bên cạnh có bác sĩ và ý tá túc trực, ngoài ra còn có một cô gái trẻ tuổi.

Đầu của anh như có búa tạ giáng xuống vô cùng đau nhức, trên người mình quần đầy những băng trắng, chân trái bó bột. Anh ý thức được mình bị thương khá nặng nhưng trong đầu anh hoàn toàn trống rỗng.

Anh khẽ rên lên một tiếng, cô gái ngẩng đầu lên nhìn thấy anh tỉnh lại, vì quá kích động, hai dòng lệ tràn khỏi khóe mắt, nhào vào lòng anh khóc: “Rất cuộc anh cũng đã tỉnh.”

Bác sĩ thấy vậy, chúc mừng cô gái: “Lạc tiểu thư, bạn trai cô đã tỉnh, đã vượt qua thời kì nguy hiểm, chúc mừng hai người.”

Cô gái trẻ ở trong lòng anh đứng dậy, luống cuống đứng sang một bên, thẹn thùng đáp: “Không phải.”

Anh cố nhớ xem, cô gái này là ai, nhưng trí nhớ của anh như một tờ giấy trắng, tất cả đều trống rỗng, anh hỏi bác sĩ: “Bác sĩ, vì sao tôi lại ở đây? Vì sao chuyện gì tôi cũng không nhớ?”

Không khí trong phòng trở nên tĩnh lặng, sắc mặt của vị bác sĩ bỗng chốc trở nên khẩn trương: “ Anh không nhớ rõ tên của mình là gì sao?.”

Anh lắc đầu.

Buổi chiều hôm đó, anh nói mình bị mất trí nhớ. Mà cô gái nhào vào trong lòng anh khóc mấy ngày tiếp theo cũng không thấy xuất hiện.

Nhìn y tá đưa ảnh chứng minh thư, anh biết, mình tên là Diệp Hạo, nguyên nhân xảy ra tai nạn là bởi vì say rượu trong khi lái xe. Anh với bạn cùng nhau mở một công ty nhỏ, nhưng sau khi anh gặp tai nạn, người bạn đó đã ôm theo tài sản chạy mất, y tá kể lại với anh, những thông tin này có được là do cô gái lạ kia kể lại.

Chính anh cũng không nhớ được cô gái kia là ai, y tá cũng chỉ trả lời ngắn gọn: “ Tôi cũng không biết, chỉ biết cô ấy họ Lạc. Cô ấy không phải bạn gái của anh sao?.”

Y tá cũng thấy ngạc nhiên, trong nửa tháng anh nằm viện, vị Lạc tiểu thư ấy quên ăn quên ngủ để chăm sóc anh.

Thế nhưng, Diệp Hạo không có chút ấn tượng, khi anh tỉnh lại, nhìn thấy khuôn mặt của người con gái họ Lạc ấy chỉ cảm thấy có chút quen thuộc. Trong đầu anh lúc này cũng chỉ vương lại duy nhất hai chữ: “ Lạc Linh.”

Anh cũng cảm thấy rất kì lạ, vì sao khi nhìn thấy cô gái ấy, anh lại có cảm giác vui mừng đến vậy. Mọi người cũng đều cho rằng bọn họ là người yêu. Khi nghĩ đến cái tên Lạc Linh, lại dâng lên một cảm giác rất khó có thể giải thích.

Anh nghĩ, có phải trước kia giữa hai người đã có chút hiểu lầm?

Vài ngày sau, đám bạn cũ lần lượt tới thăm anh, mọi chuyện dường như đã có câu trả lời. Bởi vì cho dù anh hỏi ai, nhắc đến cái tên Lạc Linh, mọi người đều tìm cách để tránh.

Năm ngày sau, rốt cuộc Lạc tiểu thư cũng xuất hiện, anh đoán cô chừng hơn hai mươi tuổi, cô lặng lẽ quan sát anh tỉ mỉ một lượt:” Anh Diệp Hạo*, cảm thấy đỡ hơn chút nào chưa?,”

(Chỗ này nữ chính gọi Diệp Hạo là Diệp Ca Ca)

Anh nhìn vào gương mặt xinh đẹp lại có chút ngỡ ngàng của cô, chỉ cảm thấy rất thân thuộc, anh dịu dàng lên tiếng: “ Em là Lạc Linh? Tuy rằng anh không nhớ được gì cả, nhưng anh biết chúng ta đã từng yêu nhau.”

Cô gái bất ngờ ngẩng đầu, mở to đôi mắt nhìn anh, nụ cười của anh rất ôn hòa, ấm áp như ánh mặt trời.

Hai hàng nước mắt đã rơi xuống từ khi nào. Một lúc lâu sau, mới thấp giọng nói: “ Đúng vậy, em là Lạc Linh.”

Hai tháng tiếp theo, cô chăm sóc anh rất chu đáo, cho dù anh không thể khôi phục trí nhớ nhưng trong lòng anh đã sớm có cảm giác sâu nặng với cô, mỗi ngày trôi qua, tình cảm đó lại thêm một phần sâu đậm.

Anh cũng cảm nhận được, anh rất yêu cô, mà cô đối với anh, là sự quan tâm không hề giả tạo rất chân thành.

Có một ngày, sau khi để cô chăm sóc cho anh xong, anh cảm thấy tinh thần khoan khoái hơn nhiều, bỗng nhiên trầm giọng nói: “ Lạc Linh, nếu em đã từng làm chuyện có lỗi với anh, anh cũng sẽ tha thứ cho em.”

Chậu rửa mặt trong tay Lạc Linh rơi xuống đất, khuôn mặt cô trở nên bối rối: “ Em ... Không có làm gì ... không làm chuyện gì có lỗi với anh.” Giọng nói của cô rất nhỏ, cô không giải thích chỉ quay đầu lao thẳng ra khỏi cửa.

Anh đột nhiên cảm thấy khó chịu, hận chính mình đã mất đi trí nhớ. Vậy Lạc Linh và anh rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Cô đang che giấu bí mật gì?

Qua năm ngày, cô một lần nữa xuất hiện tại bệnh viện, bởi vì hôm nay là ngày anh xuất viện.

Trong năm ngày này, Diệp Hạo luôn sống trong cảm giác lo lắng, anh biết, có thể trí nhớ của mình sẽ sớm khôi phục lại nhưng cũng có thể là vĩnh viễn sẽ không nhớ lại được gì.

Nhưng anh muốn biết trước kia đã xảy ra chuyện gì. Anh là một người đàn ông trưởng thành, điều anh biết rõ hơn nữa, người mình yêu là Lạc Linh. Nếu không, cho dù mất đi toàn bộ trí nhớ, nhưng tên của cô, anh lại luôn nhớ rõ.

Anh đã tự quyết định, mặc kệ trước kia đã xảy ra chuyện gì, chỉ cần hai người vẫn còn yêu nhau thì mọi chuyện trước đây đã là quá khứ. Khi cô tới giúp anh xuất viện, anh thành khẩn nói: “Lạc Linh, chúng ta kết hôn được không?”

Lạc Linh sợ hãi nhìn anh, cô lại khóc. Cô thật dễ khóc. Cô vội vàng lên tiếng: “Làm sao có thể ... chúng ta sao có thể kết hôn được.”

“Vì sao em không muốn?” Diệp Hạo lớn tiếng: “Không phải em yêu anh sao? Anh cũng yêu em. Chẳng lẽ em chê anh nghèo? Không lẽ những ngày vừa qua em đối với anh đều là giả tạo?”

“Không phải. Em không chê anh. Em đối với anh rất thật lòng.” Cô vội vàng giải thích.

“Vậy thì vấn đề là gì?” Anh nắm chặt lấy tay cô: “Em yên tâm, anh sẽ cố gắng kiếm thật nhiều tiền, nhất định anh sẽ mang lại hạnh phúc cho em.”

Cô lí nhí trả lời: “Được, nhưng phải đợi nửa năm nữa, chúng ta sẽ kết hôn. Một ngày nào đó, anh phát hiện anh không yêu em, em cũng sẽ mỉm cười mà ra đi.”

“Nha đầu ngốc, nói cái gì vậy.” Diệp Hạo vui vẻ ôm lấy cô, cười lớn.

Sau khi xuất viện, Diệp Hạo bắt đầu xây dựng lại sự nghiệp của mình, Lạc Linh là giáo viên mầm non, công việc của cô rất nhàn hạ, mỗi ngày đều dồn hết tâm huyết chăm sóc Diệp Hạo.

Ngày thứ Hai, Diệp Hạo ra ngoài làm việc. Lạc Linh một mình đi tới nơi đăng kí hộ khẩu.

“Tiểu thư, có chuyện gì vậy?” Người nhân viên đăng sau cửa kính nhiệt tình giúp đỡ cô.

“Tôi muốn đổi tên. Hộ khẩu, chứng minh thư, toàn bộ đều sửa.” Cô khấn trương nói.

“Tiểu thư, cô cần phải suy nghĩ kĩ.” Nhân viên công tác tiếp nhận chứng minh thư của cô, nói tiếp: “Cô đã hai mươi mốt tuổi, nếu muốn đổi tên, có rất nhiều chứng nhận đều phải làm lại, như vậy có chút rắc rối.”

“Tôi ... Không quan trọng.”

“Vậy cô muốn đổi tên thành?” Nhân viên thấy cô kiên quyết như vậy cũng không khuyên nữa, bắt đầu gõ lạch cạch bàn phím.

“Đổi thành ... Lạc Linh.” Giọng nói của cô run run.

2. Chương 2

2.

Người nhân viên nhìn thoáng qua cô một chút, giọng nói có phần ngạc nhiên: “Tiểu thư, tên thật của cô là Lạc Ảnh phải vậy không? Nhưng chúng tôi tra tư liệu, chị gái của cô tên là Lạc Linh, nếu cô muốn đổi tên như vậy sẽ trùng tên với chị mình, như vậy sẽ không gặp phiền phức gì chứ?”

“Không, không phiền phức.” Cô có chút kích động: “Chị tôi ở nước ngoài sẽ không trở về nước, anh giúp tôi sửa tên đi.”

“Được.” Người nhân viên cũng không hỏi thêm, nói: “Ba tháng sau cô đến lấy lại chứng minh thư cùng hộ khẩu mới.”

Ba tháng sau, cô sẽ trở thành Lạc Linh. Cô bước ra khỏi văn phòng công chứng, trong lòng đau như bị dao cắt.

Thực sự cô không làm chuyện có lỗi với Diệp Hạo. Cô yêu anh, yêu anh từ rất nhiều năm rồi.

Cô gạt anh, chỉ duy nhất lần này, cô không phải là Lạc Linh. Lạc Linh thực sự đã phản bội anh, đi theo cùng kẻ lấy hết số tài sản của anh, cùng nhau chạy ra nước ngoài.

Rất nhiều năm trước, khi anh trở thành bạn trai của chị gái, cô đã đem lòng yêu anh.

Nghĩ đến ba tháng sau, cô sẽ trở thành Lạc Linh, sau đó chuẩn bị cho lễ kết hôn của hai người. Lạc Ảnh vô cùng kích động, bỗng màn hình di động sáng lên, là Diệp Hạo.

“Linh Linh!” Đầu bên kia phát ra giọng nói kích động: “Nói cho em một tin tốt, hôm nay anh đi qua cửa hàng lẩu, anh chợt nhớ em thích ăn lẩu. Linh Linh, có lẽ trí nhớ của anh đang dần khôi phục, em mau qua đây, chúng ta cùng nhau ăn lẩu, có lẽ sẽ giúp anh nhớ lại nhiều hơn.”

Nồi nước lẩu màu hồng nóng hằm hập được bùng lên, Lạc Ảnh cười chua chát, nhìn được ánh mắt chờ mong của Diệp Hạo, cô cố gắng ăn một miếng thật to.

Hôm nay cả hai đều ăn rất nhiều, Lạc Ảnh vừa ăn vừa chảy nước mắt, Diệp Hạo có chút đau lòng, ôm cô vào ngực: “Trước đây em rất thích ăn cay, ăn cay rất giỏi nữa. Còn nữa, anh cũng biết ăn cay.”

Tối hôm đó, bụng cô khó chịu, nhưng không dám nói với anh, một mình nằm ở trên giường, nước mắt lặng lẽ rơi.

Cô vì anh, phớt lờ những lời quở trách của cha mẹ, không để ý đến việc bị bạn bè coi thường, cô vẫn kiên quyết cùng anh ở một chỗ. Cô vì anh, có thể đổi tên, cũng vì anh, ăn những món cay, bởi vì đó là món Lạc Linh yêu thích.

Cô nằm trên giường, lẳng lặng nhớ lại quá khứ.

Nghe nói lúc còn rất nhỏ, cô đã biết anh, khi cô năm tuổi bị lạc đường, lúc ấy Diệp Hạo đã mười lăm tuổi, anh đã đưa cô về nhà.

Không biết Diệp Hạo và chị cô đã quen nhau như nào, nhưng theo trí nhớ của cô, Diệp Hạo thường xuyên tới nhà cô, cô biết, anh và chị gái rất xứng đôi.

Anh tài hoa, dung mạo xuất chúng, bọn họ chính là một cặp trai tài gái sắc, còn cô, chỉ là một đứa trẻ chưa dứt sữa.

Dung mạo cùng lắm được cho là thanh tú, từ nhỏ tính cách hướng nội, so với ánh hào quang chói lọi của chị gái, quả thực cô chỉ là con vịt xấu xí.

Diệp Hạo từ năm mười lăm tuổi đã bắt đầu yêu chị gái cô, anh yêu Lạc Linh còn hơn cả sinh mạng của mình. Anh biết rõ chị gái cô thích gì, ghét điều gì. Ví dụ như chị gái cô thích ăn cay, thích màu đỏ, vì để giữ dáng chị gái cô không ăn ngọt.

Hai người thường xuyên mang cô ra ngoài chơi, nhưng anh chưa bao giờ hiểu về cô, cô ghét gì thích gì anh cũng không biết. Cô so với chị gái là hai cực tương phản, cô thích đồ ngọt, không thể ăn cay và cô thích màu trắng ...

Cho tới nay, cô chưa bao giờ nghĩ rằng, cô có thể thay thế chị ruột mình, trở thành người yêu của Diệp Hạo. Là chị cô vứt bỏ Diệp Hạo ra nước ngoài, anh cũng vì thế mà say rượu, gây ra tai nạn rồi mất trí nhớ, vô tình đã tạo cho cô cơ hội thay thế chị mình.

Nhưng để trở thành Lạc Linh, cô có cảm giác như mình đang đi trộm hạnh phúc của người khác, trái tim cô vô cùng đau đớn.

Cô yêu anh, cô hy vọng anh khôi phục trí nhớ, một người đàn ông ba mươi tuổi không có chút kí ức, như vậy là không công bằng. Nhưng rồi cô lại sợ ngày đó sẽ đến, cô sợ anh sẽ mắng cô là kẻ lừa đảo, mắng cô ôm mộng hảo huyền. Thậm chí, cô sợ hãi anh sẽ nhớ ra được Lạc Linh, sinh lòng nghi hoặc cô.

Vì vậy, bất kì lúc nào, cô cũng nỗ lực bắt chước giống chị gái của mình, bắt chước quần áo của chị, bắt chước sở thích, bắt chước từng hành động của chị.

Cuộc sống của cô pha trộn giữa vị ngọt ngào và sự cay đắng.

Ba tháng sau, Lạc Ảnh sẽ là Lạc Linh, lấy được chứng minh thư, cô sẽ cùng anh tổ chức hôn lễ.

“Linh Linh, bánh ngọt này làm sao bây giờ.” Không biết từ khi nào, Diệp Hạo đã đứng phía sau cô, hóa ra anh ở nhà. Anh chỉ vào chiếc bánh ngọt nói: “Hôm nay, bạn hàng tặng cho anh, đành phải mang về.”

Cô nuốt nước miếng, nhỏ giọng nói: “Anh không nhớ rõ sao, em chưa bao giờ ăn đồ ngọt.”

Anh đáp: “Uhm, anh không nhớ tới đến sở thích này của em. Dù sao anh cũng không thích ăn đồ ngọt, vậy bỏ đi.”

“Bánh này rất đắt.” Cô có chút tiếc nuối: “Ném đi thì tiếc qua, mai em cầm tới trường, chia cho bạn bè.”

“Được.” Diệp Hạo cười cười.

Những ngày tiếp theo, sóng yên biển lặng. Diệp Hạo tuy rằng một lần nữa xây dựng sự nghiệp từ hai bàn tay trắng nhưng mối quan hệ vẫn còn, sự nghiệp bắt đầu có khởi sắc, càng ngày anh càng bận rộn.

Mỗi ngày chỉ về nhà ăn cơm tối rồi lại tiếp tục tăng ca. Đến ngày cuối tuần, cả hai ở nhà, cô nấu cơm cho anh ăn. Thật may mắn, không cần ra ngoài, ăn món lẩu cay ấy.

Cô quan sát Diệp Hạo, càng ngày anh càng ít nói, phần lớn thời gian anh chỉ im lặng nhìn cô. Cô cũng khéo léo hỏi anh vì sao, anh chỉ nói vì công việc quá bận rộn. Cô có chút nghi ngờ, chẳng lẽ anh nhớ ra điều gì?

Chỉ còn một tháng nữa, bọn họ sẽ kết hôn. Nhưng tối nay, Lạc Ảnh nhận được một cú điện thoại.

“Tiểu Ảnh ... Là chị đây.” Đầu bên kia truyền đến giọng nói nức nở, Lạc Ảnh trở nên căng thẳng.

Sau khi nghe câu chuyện chị gái kể cho cô, Lạc Ảnh biết, người đàn ông mà chị gái theo hắn bỏ trốn, hắn chỉ lừa Lạc Linh để chiếm được tài sản của Diệp Hạo. Sau khi ra nước ngoài, hắn đã yêu một người phụ nữ khác, trong người không có tiền, chị gái cô lâm vào đường cùng.

Chị cô muốn trở lại bên cạnh Diệp Hạo, Lạc Linh nói: “Tiểu Ảnh, nghe cha mẹ nói em đang chăm sóc Diệp Hạo. Em hãy giúp chị. Chị muốn anh ấy sẽ tha thứ cho chị, chị muốn trở về.”

Lạc Ảnh bỗng nhiên cảm thấy tuyệt vọng. Cô phải làm sao bây giờ. Phải làm sao bây giờ. Sau khi chị gái cô trở về, Diệp Hạo nhìn thấy chị cô, liệu anh sẽ khôi phục lại trí nhớ chứ?

Nhất định, đó là điều chắc chắn. Anh mất hết trí nhớ, nhưng vẫn còn nhớ rõ hai chữ Lạc Linh. Anh yêu chị gái cô như vậy, mà hiện tại, người anh yêu cũng vẫn chỉ là “Lạc Linh”. Người anh muốn kết hôn, cũng chỉ là “Lạc Linh”!

Lạc Ảnh từ nhỏ đã nhất gan, là một cô gái hướng nội. Và giờ, cô đang rơi vào tình huống không dễ dàng giải quyết.

Sau khi nhận được điện thoại của chị gái, cô như mất hồn mất vía. Diệp Hạo cũng nhận thấy cô có điểm khác lạ nhưng vì công việc bận rộn, nên anh cũng không dành thời gian quan tâm cô nhiều như trước.

Trong lòng cô cũng bắt đầu nhen nhóm lên một tia hy vọng mong manh. Nửa năm nay, cô trở thành bạn anh, là người chăm sóc anh. Anh có thể hay không, dù một chút thôi cũng được, rằng anh sẽ thích cô, yêu con người thật của cô chứ không phải cái tên Lạc Linh? Dù sao, chị gái cô đã phản bội anh!

Trong lòng Lạc Ảnh rối như tơ vò, cô bắt đầu mua đồ ngọt về nhà, mỗi ngày đều ăn rất nhiều, cởi bỏ chiếc áo khoác màu đỏ, mặc lại chiếc váy trắng làm bằng lụa mỏng... Cô làm như vậy chỉ muốn gây sự chú ý của anh, muốn xem phản ứng của anh.

Nhưng anh nhìn thấy cô ăn đồ ngọt, chỉ nở nụ cười đầy yêu thương, anh nhìn cô trong bộ váy trắng mỏng, mỉm cười gật đầu: “ Cũng không tệ lắm.”

Hy vọng trong lòng cô bỗng sống lại.

Nhưng vài ngày nữa, chị gái cô sẽ về nước!

Hôm nay là sinh nhật của cô. Cô quyết định lấy hết dũng khí, nói ra chân tướng sự thật.

Cô không thể gạt anh, cô muốn trao trả cho anh cơ hội để lựa chọn.

Đáng tiếc, cả ngày anh đều rất bận rộn. Đến sáu giờ chiều, anh mới về nhà, nói muốn đưa cô tới một nơi. Anh đưa cô tới một công viên ở ngoại ô, nơi này như xứ sở thần tiên. Cô cảm giác quen thuộc nhưng không nhớ được, mình đã tới đây khi nào. Có lẽ bởi vì các công viên đều giống nhau.

Cô không hiểu.

Anh nhìn cô bằng ánh mắt dịu dàng, nói với cô: “ Nơi này, là nơi chúng ta lần đầu gặp nhau. Anh còn nhớ rõ nơi này. Em biết không, anh yêu em. Hiện tại, trí nhớ của anh chưa hoàn toàn hồi phục, nhưng em hãy tin anh, rất nhanh anh sẽ nhớ lại tất cả. Hãy gả cho anh. Anh yêu em.”

Cô thấy anh lấy ra một chiếc nhẫn sáng bóng.

Nơi này, là một nơi xa lạ đối với cô. Có thể đây là nơi anh và chị cô lần đầu gặp nhau. Anh nhớ rõ như vậy, bởi anh vẫn còn yêu chị gái cô. Cô sao có thể ôm mộng nghĩ rằng chỉ cần sửa lại tên, họ khẩu, chứng minh thư anh sẽ yêu cô?

Mà ngày hạnh phúc của cô cũng gần đến.

Tất cả mọi chuyện đều do cô dối mình dối người. Nhận thấy mình cần phải ra đi, đem trả lại hạnh phúc cho chị gái và Diệp Hạo.

3. Chương 3 - End

Buổi sáng ngày hôm sau, Diệp Hạo tỉnh lại, phát hiện trong phòng không thấy người mình yêu đâu. Chỉ có một phong thư, đôi tay anh run rẩy mở bức thư:

“Diệp Hạo.

Khi anh xem được bức thư này, em đã vĩnh viễn rời xa anh.

Nửa năm qua, là quãng thời gian vui vẻ nhất trong cuộc đời của em. Bởi vì em có thể ở bên cạnh anh. Nhưng, là em gạt anh, em không phải là Lạc Linh, em là em gái của Lạc Linh – Lạc Ảnh.

Có lẽ anh không có chút ấn tượng nào với cái tên này nhưng tất cả là do em, em đã lợi dụng anh mất trí nhớ, cướp đi tình yêu của anh.”

Trong bức thư, cô còn kể lại chuyện tình giữa Diệp Hạo và Lạc Linh, hai người quen nhau như thế nào, yêu nhau ra sao, cả chuyện chia tay, cũng nói rõ lý do vì sao Diệp Hạo lại mất đi trí nhớ.

Cuối cùng, là lời xin lỗi của Lạc Ảnh: “ Xin lỗi, anh Diệp Hạo. Vì em ích kỉ chỉ muốn ở bên cạnh anh, em đã không giúp anh khôi phục trí nhớ. Em rất ích kỉ! Em thậm chí còn hy vọng anh sẽ thích em.

Nhưng trong ngày sinh nhật của em, em mới hiểu được, anh vẫn còn yêu chị em. Là em si tâm vọng tưởng. Giữa hai người, em không nên chen ngang, cho dù thay thế chị gái, nhưng cái tên Lạc Ảnh vĩnh viễn không có vị trí ở trong lòng của anh. Chị gái em sẽ sớm về nước, em chọn cách rời đi bắt đầu cuộc sống mới, hy vọng anh hai người sẽ mãi mãi hạnh phúc.”

Diệp Hạo buông bức thư xuống, nước mắt anh rơi từng giọt.

“Nha đầu ngốc! Nha đầu ngốc! Sao em lại không nhớ. Tại sao em không nhớ rõ!”

Anh đau khổ ngồi sụp xuống dưới đất, cô gái nhát gan tự ti này, khiến anh vô cùng đau lòng, tại sao lại lặng lẽ rời xa anh.

Ngày đó, nhìn thấy ánh mắt cô không hề rời khỏi chiếc bánh ngọt chocolate kia, đôi mắt chứa đầy khát vọng ấy, trong đầu anh đã mơ hồ nhớ lại điều gì đó. Về mặt đáng yêu đó, người con gái ấy, dần dần hiện lên trong trí nhớ anh. Anh càng ngày càng nhớ rõ, cô tên là Lạc Ảnh.

Từ đó về sau, anh không đưa cô đi ăn món lẩu cay. Anh biết cô bắt chước chị gái mình, từng giây từng phút đều bắt chước giống chị gái mình. Nguyện vọng của cô anh biết.

Anh trở nên im lặng, vì chính anh cũng không biết rõ, liệu anh có yêu Lạc Ảnh hay không, hay bản thân vẫn còn tình cảm với Lạc Linh.

Anh chỉ biết đứng đó nhìn cô nỗ lực mong muốn có được tình yêu của anh, trong anh là cảm giác đau thương pha lẫn với sự rung động của trái tim.

Chỉ đến tháng trước, nhận được điện thoại của Lạc Linh, cô ta muốn trở lại với anh, anh bỗng cảm thấy chán ghét, anh không muốn bắt đầu lại với cô ta, không muốn cô ta phá hư cuộc sống của anh với Lạc Ảnh. Cho nên anh đã thẳng thừng từ chối Lạc Linh, anh đã không còn yêu cô ta.

Nhưng điều anh không ngờ, Lạc Ảnh lại có thể dứt khoát như vậy, tự ti vì tình yêu của mình. Cô nhát gan, cô bối rối, anh đều biết. Anh hy vọng sẽ dùng sự dịu dàng của mình, cách thức lãng mạn nhất biểu đạt tình yêu của anh dành cho cô. Vào trong ngày sinh nhật của cô, anh đưa cô tới công viên, bày tỏ tình cảm với cô.

Anh đã phạm phải một sai lầm, anh không nghĩ rằng cô đã quên nơi này. Cho nên cô đã hiểu lầm thành ý của anh, rời xa anh!

Cô đã quên, mười lăm năm trước, cô đã bị lạc đến công viên này, khi đó, anh còn là một thiếu niên, thấy cô khóc liền đưa trở về với cha mẹ.

Cô đã quên, ngày đó cô ở trong lòng anh, anh đã từng không muốn rời xa cô, và giờ đây, sau mười lăm năm nỗi day dứt tưởng chừng đã chôn sâu ấy bây giờ lại trỗi dậy.

Nơi đó, chính là nơi đầu tiên hai người gặp nhau. Lúc đó, trí nhớ của anh còn mơ hồ chưa rõ ràng, anh nghĩ cô sẽ nhớ rõ hoặc sẽ có ấn tượng tại nơi lần đầu hai người gặp nhau.

Nhưng anh không dự đoán được, năm đó, cô chỉ là cô nhóc mới năm tuổi. Cũng không nghĩ rằng, Lạc Ảnh tự ti đến như vậy, vượt qua sự tưởng tượng của anh.

Cho dù mơ hồ hay cô không còn nhớ nữa, cô cũng nghĩ rằng đây là nơi anh và chị gái lần đầu tiên gặp nhau.

Anh thấy vô cùng hối hận, liền nhặt bức thư dưới đất lên, cẩn thận nhét vào trong ví. Cô nhát gan này giờ phút này có lẽ đã đi đến một nơi nào đó rất xa, cô đang muốn chạy trốn anh. Nhưng, anh nhất định sẽ tìm được cô.

Anh lao nhanh ra ngoài.

Anh tin tưởng, bằng bất cứ giá nào, sẽ tìm được cô! Bởi vì cô là cô dâu của anh, mặc kệ cô ở chân trời góc biển, anh đều phải tìm được cô, đem cô trở về!

— Hoàn —

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thay-the>